1e Jaargang, nummer 2, 24 februari 2023

De Literaire Natuur

MET UITGAVES VAN : COAB, HET RODENBERGS PREDIKANTEN FONDS, DE ONKRANT, DE GROTE SURINAAMSE BIJBEL KRANT

PLANTEN VAN VLEES – deel 2

Midden in de nacht wordt er op het raam geslagen. Een groep woedende indianen is gekomen. Harm rent naar beneden, ziet de indianen staan, en grijpt naar zijn honkbal-knuppel.

Hij doet de deur open en roept : 'Wie van jullie wil er het eerst aan ?'

De indianen zijn boos, en laten hem weten dat ze erachter zijn gekomen dat één van hen bij de blanken is geweest en vriendschap heeft gesloten. Ze laten weten dat er een speer door het hart van de dader is gegaan door dit misdrijf.

'Zeg, zijn jullie de politie ofzo ?' vraagt Harm boos. 'Scheer je weg, of ik bel de politie !'

De indianen maakten het duidelijk dat ze de politie niet waren, maar dat de blanken zouden boeten voor de vriendschap met één van hen. Blanken zouden niet te vertrouwen zijn, en het zou als een vloek op hun stam rusten als ze dat zomaar langs hun heen zouden laten gaan. Verschillende speren werden er op Harm gericht. Harm stond klaar om toe te slaan met de honkbal-knuppel, en riep naar zijn kinderen om hen de politie te laten bellen. Steeds meer indianen begonnen zich te verzamelen voor het huis van Harm. 'Ik waarschuw je,' zei één van de indianen. 'We zullen je niet vermoorden, maar lever je kinderen uit. Dan zal het voor ons afgedaan zijn.'

'Nooit,' zei Harm woedend. 'Zijn jullie helemaal gek geworden.'

'Je kinderen liggen al verlamd in hun bed,' zei de indiaan. 'We zijn al door de achterkant binnengekomen, en hebben hen het spinnengif toegediend.'

'Spinnengif ?' vroeg Harm verbaasd. Toen werd ook Harm van achteren geinjecteerd met het gif, en lag al snel verlamd op de grond. Na lange tijd werd hij wakker in het indianenkamp diep in het bos. Hij lag daar vastgebonden naast zijn kinderen. Zijn kinderen waren nog steeds bewusteloos. In de verte zag hij een paal met een varkenskop erop.

Een indiaan kwam dichterbij. 'Aanbidden jullie die varkenskop daar ?' vroeg Harm.

'Kop houden,' zei de indiaan, en schopte hem een paar keer.

'Nee, serieus,' zei Harm. 'Ik wil weten of jullie die varkenskop daar aanbidden.'

'Gaat je niks aan,' zei de indiaan nors, en schopte hem weer. Dit keer veel harder.

'Jij bent leraar van beroep, hè ?' vraagt de indiaan nors.

'Hoe weet je dat ?' kreunt Harm van de pijn.

'Wij weten alles,' zei de indiaan, die hem weer schopte, hard in zijn buik. 'Jullie blamken weten precies hoe iedereen te maken zoals jullie zelf.'

Harm kon niet meer praten van de pijn. Het duizelde hem voor de ogen, terwijl de indiaan maar door blijf schoppen, totdat hij weer bewusteloos viel.

Toen hij weer wakker was was hij aan een paal gebonden. Het bleek de paal met de varkenskop te zijn. De varkenskop was vlak boven hem.

'Dom varken,' zei één van de indianen, terwijl de andere indianen lachten. Een wat oudere indiaan kwam naar voren. Hij drukte een mes op de keel van Harm. 'Jullie blanken hebben alles verziekt,' zei de oude indiaan. 'Jullie zijn een vloek. Wij weten precies wat wij met jullie moeten doen. Jij gaat geofferd worden aan de paal met de varkenskop.'

Harm wordt wakker in zweet. Hij had alles maar gedroomd. De indiaan slaapt nog steeds op het zolder, en zijn kinderen zijn bij oma. Die ochtend moest hij naar school om les te geven, maar de nachtmerrie zit hem nog steeds in de keel. Hij heeft moeite met spreken, en besluit af te bellen. Hij voelt zich duizelig en misselijk. Na een tijdje wordt hij gebeld door Ko. Hij doet zijn hele verhaal, en dan wil oma hem ook even aan de telefoon. Oma is erg in paniek, en zei dat hij een domme fout had gemaakt, omdat de indianen met boze magie werken. Die nachtmerrie was daar een teken van. Harm zag nog steeds geen kwaad in de indiaan. 'Iedereen droomt weleens naar,' zei hij tegen oma.

'Maar je bent ziek,' zei oma. 'Er kunnen wel duistere krachten aan het werk zijn, jongen, vergis je er maar niet in. Of misschien heeft die indiaan wel allerlei ziektes naar binnen gebracht. Die mensen leven niet echt hygienisch.'

Harm werd zieker en zieker, en moest naar het ziekenhuis voor onderzoek. Oma kwam hem ook opzoeken met de kinderen. Ze schudde haar hoofd. 'Ik heb je er altijd zo voor gewaarschuwd geen bosmensen binnen te nemen. Ze zijn niet te vertrouwen.'

Oma besloot om bij Harm in te wonen om voor de kinderen te zorgen. Harm was erg depressief. Gelukkig was het geen ernstige ziekte, dus hij kon snel weg uit het ziekenhuis. Tante Buurtje zou de kinderen een tijdje op vakantie nemen naar een tropisch eiland, zodat Harm helemaal tot rust kon komen.

Tante Buurtje was een vrolijke vrouw, als zonneschijn, en zij zorgde ervoor dat de kinderen helemaal over de dood van hun moeder heenkwamen. Maar met Harm ging het steeds slechter.

Op een nacht kon Harm niet meer verder. Hij moest hier weg. Hij rende het bos in, zijn huis achterlatende. Oma sliep.

Uit : Proza van de Vuh, uitgave : coab

KEN JE DE GEESTELIJKE VERKEERSBORDEN ?

Oppassen in het verkeer. Heeft dat ook nog een geestelijke betekenis ?
Natuurlijk. Er zijn ook verkeersregels voor het leven op zich, en voor de geestelijke dingen.
Je kunt niet zomaar rond gaan racen. Je moet op de verkeersregels letten van het geestelijke.
De voorouders hebben zo goed en kwaad als dat ging in hun noodbijbel, die ze in elkaar hebben gefrommeld, deze verkeersregels proberen te beschrijven, maar er ging heel veel mis.
Het vlees regeerde nog teveel. Men was aan de hormonale drugs.
Daarom komt in deze dagen de vervangbijbel, de vleesvervanger, en die zal alle verkeersregels voor geestelijk verkeer en levensverkeer goed laten zien, want er zijn wel degelijk regels, anders zou het een zootje worden, en zou iedereen elkaar overhoop rijden als die er niet waren.
De geestelijke verkeersagenten zijn dus belangrijk, en de geestelijke verkeersborden.
Ken je die al ? Die worden besproken in de bijbelvervanger, de nieuwe eerste bijbel, de RV-Bijbel.

Gisteren is de derde preview uitgegeven. Wat is er deze keer gebeurd in de geestelijke wereld ? We hadden het na de uitgave van de tweede preview over de overloop van vele energieen en wezens van de Jehovah Getuiges, maar wat is er deze keer gebeurd ? In een droom waren er deze keer overlopers vanuit het Jodendom. Die hebben ook hun eigen bijbel, maar ze zijn overgelopen tot de RV-Bijbel, omdat ze uit hun eigen bijbel daardoor werden vrijgezet. De oude bijbels hebben geen draagkracht meer voor tijden zoals dezen, en de voorouders roepen het uit, want ze willen verder. Ja, er staan belangrijke dingen in de oude bijbels, maar ook hele gevaarlijke dingen, en het had nog missing links. Dat gaven de boeken van de voorouders zelf toe. Ook in de Oahspe stonden zulke teksten. Het moest dus nog verder.

Dus : wees voorzichtig in het verkeer, en leer de verkeersborden kennen, ook van het geestelijke. De derde preview bevat het boek 'Belech', wat negen hoofdstukken bevat.

Uitgave : Rodenbergs Predikanten Fonds (RPF)

BOEKBESPREKING : KALLOCAINE – 1940

Elke hond heeft zijn kluif, elke kat zijn muis waarachter hij aanjaagt, als een beeld van dat ieder persoon zijn eigen probleem heeft. Dat is niet altijd makkelijk opgelost. Een hond moet veel kluiven, en de kat heeft de muis soms ook niet altijd direct te pakken.

De mens mag creatief omgaan met zijn pijn en zijn probleem. Soms moet de mens vechten voor zijn leven en bestaan, maar de mens moet niet meer oorlog voeren dan nodig is. De mens moet zoveel mogelijk filters maken en simulators, want juist dat is de overwinning, als alles is omgezet tot een leerzaam spel, een leerzame puzzel. De oorlog is dus voornamelijk metaforisch als op een schaakbord. Het maakt de mens creatief, en dat is een voorwaarde voor daadwerkelijk bewustzijn. We spreken dus van creatief bewustzijn.

De strijd is tegen gimmicks, reclame-spotjes, en die oorlog is creatief. Mr. Nice Guy is helemaal niet zo nice, want hij slaat alles met de botte bijl kapot, zodat er ruimte is voor zijn lamme producten. Het gaat om het geld, de verkoop, niet om de waarheid, want die verkoopt niet goed. De mens denkt : Als de reclame spot okay is, dan zal de rest ook wel okay zijn. Daarom heeft de mens het waarheids-serum nodig, zoals kallocaine, wat het gelijknamige boek uit 1940 suggereerd, maar er zijn ook valse kallocaines die door de totalitaire staat worden gebruikt. Er is hoger en laag kallocaine. De valse kallocaine zorgt ervoor dat mensen geen prive leven meer hebben, geen eigen gedachten. De strijd is dus ter zuivering van de kallocaine. Het kallocaine van de stad is een chemisch vergif wat de genen manipuleerd, terwijl het kallocaine van de hogere natuur de mens terugbrengt naar de hogere waarden. Het kallocaine verlaagd het ego-zelfbewustzijn. De valse kallocaine verlaagd het natuurlijke zelfbewustzijn waardoor mensen hun natuurlijke autonomie verliezen en slechts objecten en pionnen zijn van de totalitaire staat, waarin alles ondergeschikt is aan staatsbelang.

In het nazi tijdperk is de waarheid een eigen leven gaan leiden, gekaapt. Het

raakte aan steeds lager wal, en verbanden werden weggekapt en omgekeerd. En zo ontstond 1940, en het ware waarheidsserum werd verborgen. Het ging achter slot en grendel. De vrouw die dit ontmaskerde, de Zweedse Karin Boye pleegde zelfmoord na haar ontmaskering, na het publiceren van het boek Kallocaine. Zij was schrijver en dichteres.

De geestelijke drop is een kruidenwortel die 'de vrucht van het lijden' betekent als alkaliën, zoals in 1940 in het boek genaamd Kallocaine, over het waarheidsserum, waardoor mensen de waarheid vertellen, die kan worden gebruikt of misbruikt, dus het is een interessant onderwerp, ook met het oog op openbaringen, dat de waarheid aan de mens geopenbaard wordt, in meer profetische zin. Het heeft een heel bijzondere smaak en geur. En dat terwijl 1940 gewoonlijk bekend staat als het begin van de Tweede Wereldoorlog en als de moloch waardoor al deze gezinnen zijn ontstaan. In feite worden kinderen geofferd om in deze spiralen te versmelten. Daarom is drop als het beeld van opstanding, opwekking en wederkomst, als vrucht van het lijden verkregen door volharding en geduld erg belangrijk. Mensen hebben nu een valse waarheid gemaakt, een valse kallocaïne, als een drugs om mensen te beheersen. Deze valse waarheid aanbidden zij.

De hogere kallocaine ontmaskert dus, ook de lijnen van het nazi tijdperk, wat zich allemaal ging vervormen. De mens moet weer vat krijgen op deze gimmick. De jaren veertig moeten in die zin nog verdiept worden. Het moet een kwartslag gedraaid worden, zodat de hogere kallocaine zichtbaar wordt en wordt uitgestort, zodat de leugen wordt opgelost. Het is namelijk het tijdperk van de leugen en de valse waarheid. Alice in wonderland ontmoette hier de hartenkoningin die bij het minste of geringste koppen wilde zien rollen. Het nazi tijdperk was het Leviticus tijdperk van de jaren 1900, maar dan ging ook wel alles en alles verkeerd. Nog steeds moet de mens van deze nachtmerrie ontwaken door psycho-analyse ervan. Daarom heeft de hond zijn kluif, de kat zijn muis. Als het even kan krijgt de kat een speelgoed muis om het te simuleren. De mens mag niet bij de drama blijven. Het verhaal gaat immers verder en dieper. Daarom moet de mens blijven doorlezen, ook met name tussen de regels door, en tussen de letters in. Het leven is literatuur.

Het heilige kallocaine is als de heilige graal diep opgesloten en opgeborgen in een geheime ondergrondse nazi kerker. Het nazisme heeft het nagemaakt en verkoopt het allemaal via slonzige reclame spotjes.

De ware vrede voor de mens ligt in het werk en de oorlog. De weerstand die de mens krijgt is een beeld van dat de mens zelf moet toetsen, zelf dus een toetsende weerstand moet hebben, als onderdeel van het immuunsysteem, waartoe ook het spijsverteringskanaal van de dromen hoort. De ware vrede ligt voor de mens in de industrie van de natuur, als een mens als een wilde jongen solliciteerd naar een baan in de vuilverwerkings industrie van en in de natuur, oftewel in de recyclocratie en recyclity, om zo los te komen van de al te gemakkelijke ‘geloofs-eternity’ die de mens in slaap heeft gesust tot het slechts zijn van prooi.

Uit : De Onkrant, winterboek

DE STADSCHOOL EN DE BOSSCHOOL

'Juko,' zei een schoolvriendje terwijl ze van het ene naar het andere klaslokaal gingen. 'Weet jij wat een satanskerk is ?'
'Ik weet het niet,' zei Juko. 'Is dat niet wat christelijks ?'
'Bijna,' zei Kas. 'Satan is de vijand van het christendom, maar voor de Israelieten was het een vriend, of een schijnvijand, die hen moest testen. Het kan ook het symbool van het kwaad zijn, maar dat is niet altijd zo. Het Jodendom en het christendom verschillen in die zin veel van elkaar.'
'Houd maar op,' zei Juko. 'Ik weet er niet veel van, en ik wil er ook niet veel van weten.'
'Maar het is belangrijk, Juko,' zei Kas.

'Houd maar op,' zei Juko weer. 'Ik snap niet waarom het belangrijk is. Ik ben niet gelovig opgevoed, dus ik heb niets met die dingen te maken.
'Dat dacht je maar,' zei Kas. 'Het blijkt dat de satanskerk alle scholen heeft opgericht, ook deze.'
Even schrok Juko. Maar toen trok zijn gezicht weer normaal, en zei : 'Maar dat geloof je toch zeker niet, al die onzin ? Moeten we daar dan in geloven ? Heb je teveel roddelblaadjes gelezen of die leugenachtige krant die altijd over van alles en nog wat liegt om maar geld in het zakje te krijgen.'
'Moet je luisteren, Juko,' zei Kas. 'Misschien weet ik van bepaalde dingen net iets meer af dan jij ?'
'Nu klink je als een concurrent,' zei Juko.

Maar ze moesten gaan zitten. Het volgende schooluur was aangebroken. Juko was een beetje boos op Kas, en ging na schooltijd direct naar huis. Voor Juko was dat een lange fietstocht, en Kas ging met de bus. Die woonde in een andere plaats.

'Satanskerk, satanskerk,' zei Juko telkens tegen zichzelf. 'Wat moet ik daar allemaal mee.' Toen hij thuisgekomen was na de lange fietstocht ging hij direct naar zijn kamer en klikte de tv aan. Het nieuws was erop. De nieuwslezer sprak : 'Het is onder onze aandacht gekomen dat de satanskerk alle scholen bestuurd, alle ziekenhuizen en alle huizen van justitie.' Direct klikte Juko de tv uit. 'Dat geloof je toch zeker niet,' zei Juko tegen zichzelf. 'Het wordt allemaal hoe langer hoe gekker.'

De volgende dag op school begon Kas weer tegen hem aan te praten, en het ging weer allemaal over de satanskerk en dat het ook op het nieuws was. 'Moet ik dat weer allemaal aanhoren ?' vroeg Juko.

'Het blijkt meer en meer duidelijk te zijn wie bij de satanskerk behoren,' zei Kas. 'Het was eerst min of meer geheim, maar er zijn allerlei documenten van boven water gekomen, en ze vrezen dat het uitloopt op een oorlog. Deze mensen doen de verschrikkelijkste dingen. Het zijn geeneens mensen.'

Juko haalde zijn schouders op. 'Ik geloof het nieuws niet, en ook de krant niet. Bij mij thuis geloven we helemaal niks, dus het zal wel loslopen. De krant is allemaal bedrog op bedrog, allemaal voor geld.'

'Ja, maar mijn broer zegt het ook,' zei Kas. Juko keek hem diep in de ogen toen met een lach op zijn gezicht. 'En dat maakt het allemaal plotseling waar als Jonas het ook zegt ? Dus wat Jonas zegt is een gouden bewijs op zich ? Laat me toch niet lachen, Kas.'

'Mijn broer heeft veel onderzoek gedaan,' zei Kas. Juko duwde Kas lachend opzij, en liep door. Het was immers het nieuwe lesuur. 'De satanskerk, de satanskerk,' dacht Juko bij zichzelf. Tijdens het hele lesuur kon hij nergens anders aan denken. Toen hij thuis was besloot hij dit keer zelf eens onderzoek te doen. Hij ging naar de bibliotheek, en leende daar een flinke stapel boeken over satan. Hij begon de boeken gretig te lezen, en kwam erachter dat de boeken elkaar allemaal tegenspraken. 'Zie,' zei hij tegen zichzelf. 'Hier kom je toch ook geen steek verder mee.' Maar hij ging door met het onderzoek. Hij wilde tot de bodem van de zaak gaan. Nadat hij de boeken had gelezen ging hij speciaal boeken lenen over de satanskerk, en wat hij toen las, daar schrok hij toch wel even van. Hij wist natuurlijk niet of het waar was, maar dat zou verschrikkelijk zijn.

Hij raakte er verschrikkelijk van in de war en voelde zich ziek. Hij voelde zich zo ziek dat hij niet meer naar school wilde. Naar een psychiater of dokter wilde hij ook niet, want die zouden ook door de satanskerk bestuurd worden als hij die boeken zou moeten geloven. Hij moest natuurlijk eerst bewijzen hebben, maar hij nam geen enkel risico. 'Stel dat het waar zou zijn,' zei hij telkens tegen zichzelf.

Hij begon steeds meer de natuur op te zoeken, want daar was het rustig, en daar kon geen satanskerk zijn. Juko raakte steeds meer in de war. Hij wilde niet meer in de stad leven. Of het was de satanskerk die de stad bestuurde, of de stad werd door leugens bestuurd, of beiden. In geen geval wilde hij nog in de stad zijn. Hij kende een schuilplaats in het bos. Dat was nog van de oorlog. Daar ging hij toen wonen. Hij zou een bosmens worden, want dan had je nergens meer wat mee te maken. Hij zou wel van bessen leven, en al het andere wat in het bos te vinden zou zijn. Hij was hier helemaal alleen, maar hij zou zijn weg wel vinden. Hij wilde in geen geval meer terug.

'Laten ze elkaar maar opvreten in de stad,' dacht Juko. 'Waar vechten we voor ? In het bos is al die onzin er niet.' Maar Juko kwam er al snel achter dat het leven in het bos zwaar was. Er was een heleboel niet te krijgen in het bos, en voedsel was er schaars. Hij zou soms terug naar de stad moeten voor voedsel. Of misschien moest hij dieper het bos in ? Hij koos voor het laatste. Hij wilde niet opgeven.

'Satanskerk, satanskerk,' dacht hij telkens bij zichzelf. En zelfs veel christelijke kerken zouden niets dan satanskerken zijn. De meningen over wat satan was waren verdeeld, maar wat hij over de satanskerk had gelezen was niet goed. Als dat toch eens waar zou zijn. Hij wilde geen risico lopen, maar toen vond hij zichzelf ook weer laf. Misschien hadden ze zijn hulp wel nodig. Maar wie was hij ? Wat kon hij doen ? Hij voelde zich zo machteloos. Ze moesten maar net als hem leven. Waarom zou hij zijn leven wagen voor stadsmensen ? Maar ja, de satanskerken hielden mensen ook opgesloten. Mens, kind en dier. Nee, dat kon niet als dat waar zou zijn. Juko moest terug. Dat moest van hemzelf. Maar dan moest hij eerst een strategie hebben, en die had hij niet. Het zou bijna zelfmoord zijn als hij terug zou gaan. Daarom ging hij eerst dieper het bos in om wijze raad te zoeken. Hij kwam aan bij een huisje waar een oud vrouwtje woonde. Ze vertelde hem alles over de satanskerk, hoe zij alles in de stad besturen, ook de christelijke kerken. Ze vertelde hem over wat ze in het geheim deden. Dit was precies wat de boeken zeiden, maar er bestond volgens hem niet zoiets als meeste stemmen gelden, want de leugen was hysterisch en massaal. De leugen was een besmettelijke ziekte. 'Ik heb het zelf meegemaakt, lieve jongen,' zei de vrouw. 'En daarom woon ik hier.' En toen begon ze een verhaal over haar leven te vertellen. Juko kon zijn tranen niet inhouden.

'Wat moeten we doen ? Wat moeten we doen ?' vroeg Juko.

'Wat kunnen we doen ?' vroeg de vrouw.

'Ja, maar zoveel kinderen,' zei Juko. 'We kunnen hen toch niet zomaar aan hun lot overlaten ?'

'Ze zullen hier ook wel komen,' zei de vrouw, 'net als ons.'

'Ja, maar hoe dan ?' vroeg Juko. 'Ze hebben onze hulp nodig.'

'Nee,' zei de vrouw. 'Je kunt niet terug. Hier ben je veilig. Je hebt een spoor achtergelaten. Dat kunnen ze volgen.'

'Maar hoe dan ?' vroeg Juko.

'Het is een raadsel wat alleen kinderen kunnen oplossen,' zei de vrouw.

'Ja, maar de mensen en dieren dan ?' vroeg Juko.

'Wie niet wordt als een kind kan niet komen,' zei de vrouw.

'Maar hoe kunnen ze een kind worden als ze geen kind meer zijn ?' vroeg Juko.

'In het hart, het hart,' zei de vrouw. 'In het hart is een pad. De satanskerk heeft geen hart. Ze zijn versteend als de stad zelf. Maar kinderen zullen hun weg er wel door vinden tot de natuur.'

Juko moest even aan Kas denken, en aan Jonas. 'Ik hoop dat mijn schoolvrienden het halen,' zei hij.

'Natuurlijk,' zei de vrouw. 'Als ze zijn voorbestemd, dan zeker.'

'Voorbestemd ?' vroeg Juko. 'wat betekent dat ?'

'De natuur kent de haren,' sprak de vrouw geheimzinnig. 'Het komt vanuit de diepte, en gaat weer terug tot de diepte.' Toen vaagde de stem van de vrouw weg en Juko werd wakker.

't Was maar een droom,' zei Juko tegen zichzelf. Hij stond op, kleedde zich aan, en moest naar school. Hij was blij Kas te zien en Jonas. Hij vroeg hen of ze wisten wat de satanskerk was. 'Geen idee,' zei Kas. 'Is dat iets christelijks ?' Toen begon Juko zijn hele droom te vertellen. 'Vreemd,' zei Kas. Jonas had al die tijd geluisterd. 'Een vriend van mij heeft daar wel boeken van,' zei Jonas.

'Eigenlijk wil ik er niets van weten,' zei Juko.

'Beter ook niet,' zei Jonas. 'Het is heel eng.'

'Zoals in mijn droom ?' vroeg Juko.

Jonas knikte.

'Maar hoe kon ik zoiets dromen ?' vroeg Juko.

'Misschien roept moeder natuur je,' zei Jonas. 'Misschien ben jij wel voorbestemd.'

Juko keek om zich heen. Hij keek naar het gebouw. Waar was hij ? Nee, dit was geen school. Alles stond stil. Hij keek naar Kas en Jonas, en ze spraken en bewogen niet meer. Alles stond stil. Was hij wel echt wakker ? Hij werd wakker in een slaapkamer van het huisje in het bos waar de vrouw woonde. Bij het ontbijt vertelde hij de droom, en hij zei er ook bij dat hij niet zeker wist of hij wel echt wakker was nu. Het kon nog steeds een droom zijn.

'Je droomt,' zei de vrouw.

'Ja, maar waar ben ik dan, en wie ben ik dan ?' vroeg Juko.

'Je bent in het bos,' zei de vrouw. 'Ik heb je die bessen gegeven. Nu droom je. Het bos loopt hier over in dromen.'

'Maar die satanskerk, is dat waar ?' vroeg Juko.

'Het is een andere realiteit,' zei de vrouw.

'Wat moeten we dan doen ?' vroeg Juko.

'Afstand nemen,' zei de vrouw. 'Dieper het bos in, dieper dromen. Het was maar een nachtmerrie. De dromen zijn ervoor om de nachtmerrie uit te leggen. De nachtmerrie is schoolmateriaal. Je moet nog leren wat het is. De stadschool is de nachtmerrie, de bosschool is de droom, je onderwijzer.'

Uit : De Grote Surinaamse Bijbel Krant, verzamelingen, nr 1.

KRAAK EN HET SPOOK MYSTERIE – DEEL 1

Kraak was in zijn bootje op een bosrivier diep in het bos. Hij keek naar de oevers en voelde zich een beetje duizelig. Alles draaide voor zijn ogen. Hij nam wat te drinken uit een kruikje wat hij had meegenomen, en voelde zichzelf toen weer wat beter. 'Dat doet een bosmannetje goed,' sprak hij tot zichzelf. Toen deed hij de kurk weer op het kruikje.

Het bootje had een hele tijd lopen wiebelen. Misschien was hij daardoor duizelig geworden. Misschien was hij een beetje rivierziek, maar nu voelde hij zich weer wat beter. Hij peddelde naar de oever toe en stapte aan land. Dichtbij stond een boompje waaraan mutsjes groeiden.

'Ach, wat moet ik met mutsjes,' bromde hij. 'Zo koud is het hier echt niet.'

Opeens kwam er een mannetje van achter de mutsjesboom tevoorschijn. 'Een hoedje dan, beste man ?' vroeg het mannetje, die toen een heleboel verschillende hoedjes liet zien, kleine hoedjes, die hij gewoon uit zijn mouw schudde en uit zijn eigen hoed haalde. Hoe kwam dat mannetje aan zoveel hoeden ?

'Eh, nee,' zei Kraak. 'Ik heb wel andere dingen te doen vandaag.'

'Ach toe nou,' zei het mannetje. 'Ik verkoop hoedjes en mutsjes en heb er vandaag nog niet één verkocht.'

'Ik heb er geen tijd voor, en geen zin aan ook,' zei Kraak.

Het mannetje versperde hem de weg. 'Je komt er niet door zonder hoedje, beste

kerel. Dit is mijn gebied,' snauwde het mannetje.

'Ik moet je teleurstellen,' zei Kraak, die het mannetje opzij probeerde te duwen, maar het mannetje werd alleen maar aggressiever. 'Een beetje op je manieren passen, hè, snater,' foeterde het mannetje.

'Ga nu weg,' zei Kraak, 'anders zal ik je een mep verkopen.'

'Jij gaat hier niets verkopen,' tierde het boze mannetje. 'Ik ben de verkoper hier, en ik verkoop hoedjes, en daarmee basta, brutale vlegel.' Het mannetje begon aan de kleren van Kraak te trekken.

'Wat wil je ?' bromde Kraak, en gaf het boze mannetje een mep.

'Au !' krijste het mannetje met een vuurrood gezicht. 'Weet je dat niet, weet je dat echt niet ?'

'Ja, hoedjes verkopen,' sprak Kraak, die hem weer een mep wilde geven.

'Mispoes,' gilde het mannetje. 'Begrijp je het dan niet ? Ik wil jou een huisje verkopen. Dat hoedje is nog maar het begin.'

'Geen sprake van,' sprak Kraak geirriteerd. 'Laat me er nu door.' Het mannetje had weer wat afstand genomen, maar stond alweer klaar om opnieuw toe te springen. Tot de grote schrik van Kraak kwamen er toen van alle kanten precies dezelfde mannetjes op hem af. Ze hadden allemaal een heleboel hoedjes bij zich en wilden hem ook een huis verkopen. Dat ging gedwongen. Kraak werd omsingeld en van achteren aangevallen. Toen bonden de mannetjes hem vast en trokken hem verder het bos in.

'Wat heeft dit te betekenen ?' bromde Kraak die niet veel meer kon doen.

'Zou je dat niet weten ? Zou je dat niet weten ?' gromde één van de mannetjes. 'Het is een overval, en nogal een grote. Jij bent op ons gebied, dus jij moet dingen van ons kopen.'

'Ik moet helemaal niks kopen,' sprak Kraak.

'Jawel, wijsneus,' sprak één van de mannetjes. 'Dat doe je wel.'

'Ik heb toch geen geld bij me,' sprak Kraak.

'Geld hoeven we niet. Je kunt voor ons werken,' snauwde één van de mannetjes. En toen begonnen ze allemaal door elkaar heen te praten. Toen werd hij een huisje ingeduwd en hij moest taartjes en toetjes eten.

'Ik heb geen honger !' brulde Kraak die nu echt boos was geworden. Maar de mannetjes bleven hem voeren. Kraak moest eten totdat hij misselijk was. Toen werd hij in een kooi gezet.

Twee mannetjes moesten zijn kooi bewaken. De ene heette Knip, en de andere heette Knol. De volgende dag moest hij weer zoveel eten, maar daarna lieten ze hem met rust.

Na een lange tijd kwamen Knip en Knol terug. Knol haalde zijn hoedje van zijn hoofd af en maakte een buiging voor Kraak. 'Beste klant,' zei hij deftig. 'Ik ben ervan overtuigd dat u van ons wel een hoedje of een huisje zou willen kopen, nietwaar ?'

Uit : De Traan van de Bloem, uitgave : coab

HET WILDERNIS DORP

De tweede nacht na de uitgave van de derde preview van de rv-bijbel, het boek Belech :
Nog meer Joden begonnen over te lopen, Joodse energieen, Joodse wezens. In een droom had ik lang door de wildernis gelopen en kwam eindelijk aan bij een wildernis dorp. Er was een weg met huizen aan de linkerkant al, en aan de rechterkant was het nog veel bos, maar verderop liep het over in huizenwijken. Over de weg reed een racecar. Het waren racecars van het Nieuwe Testament. De Joden hebben het Nieuwe Testament nooit aangenomen. Het ging hen allemaal te snel, het was te modern. Ikzelf heb er altijd dubbele gevoelens over gehad. Ik was met iemand anders. We gingen de wijken in. Mijn tante woonde er ook ergens. Ergens bij een rijtjeshuis begon een hond tegen ons te blaffen en was nogal opdringerig, dus wij gingen naar de tuin daarnaast, en klommen op het hek.

1993 was een mooi jaar, soms ook moeilijk. Ik was net getrouwd. We waren gelukkig met elkaar. We gingen in die tijd weleens naar Beth Yeshua, een Joodse kerk in Amsterdam. We hadden een cassette bandje van daar, Joodse muziek, wat we heel veel draaiden. Dat is lang geleden. Toen internet kwam heb ik veel gezocht naar de muziek, maar kon het niet vinden. Ik kon me de artiest niet meer herinneren, en de liedjes ook niet. Maar in de droom van vannacht hoorde ik een lied ervan weer. Er waren immers vele Joden vrijgezet. Ik werd wakker met het lied in mijn hoofd. Ik heb het toen opgezocht op het internet, en het bleek erop te staan, ook de andere liederen. Het was van Bruce Cohen. Hij zingt in zowel Hebreeuws als Engels. Ik voelde me weer helemaal thuis, zoals ik dat vroeger ook voelde als ik ernaar luisterde. In ieder geval was het lied wat ik in mijn droom hoorde genaamd Anachnu (‘wij’ in het Hebreeuws). Het cassette bandje kwam uit 1992.

Wat een mooie jaren, en we konden het niet vasthouden, maar het houdt ons vast, en we kunnen naar de muziek van dat tijdperk luisteren. In Beth Yeshua ontmoette ik trouwens ook de engel in

1993 die mij vertelde geen alcohol meer te drinken. Dat heb ik sindsdien ook niet meer gedaan. Niet dat ik het daarvoor veel deed, maar soms een slokje bij het avondmaal. Niet meer doen, het is vergif.

In het wildernis dorp, in de droom, kwamen de mensen uit hun huis en namen hun hond weer terug. Ook hun buren waren naar buiten gekomen, waar wij op het hek waren geklommen.

Uitgave : Rodenbergs Predikanten Fonds (RPF)

DE STRIJD TUSSEN ORION EN HET ZEEMONSTER

Er was een strijd met zeemonsters van chaos. Hieruit kwam de schepping voort, en die strijd was nog niet afgelopen.
De mens is nog steeds in gevecht. De schepping is nog niet gekomen.
Je denkt dat je geboren bent, maar je zit nog in de baarmoeder, en er is een strijd tussen Orion en het zeemonster.
Orion roept. Wanneer voelde jij je in je leven als een gevondene ?
Belech 1:78-81, RV-Bijbel

De derde nacht na het uitgeven van de derde preview van de rv bijbel, het boek Belech.
Tante Sjaan, een vriendin van mijn pas overleden tante, die net als haar in de kleding branche werkte, had in een droom een opvangcentrum voor mensen die moesten herstellen van hun religie waar ze uitkwamen, zoals de vele Joden die waren overgelopen. Ik was daar ook, maar sommige plaatsen in het opvangcentrum waren onbereikbaar, want daar had je een sleutel voor nodig, maar die gaf tante Sjaan aan mij. Het deel waar een sleutel voor nodig was was genaamd de Kristallen Pyramide.

De Joodse mens was op een zeiltocht. Verder op de zee werd het zeilschip plotseling omringd door de haaien van het Nieuwe Testament. Dat is iets heel dubbels, want er waren nog missing links. Er was een kloof tussen Israel en de Egyptische bronnen. Het Nieuwe Testament had die bronnen opgeslokt, dus diep van binnen bevatten ze nog wel die waarheid, en daarom moeten we dus ook niet eenzijdig omgaan met het Nieuwe Testament of ze eenzijdig wegkieperen, maar in ieder geval deden de haaien een aanval op het schip. Deze haaien waren genaamd : Uddels, Wopse, Salau, Meete, Pra, Zesse, Slek, Slik en Hengst. Deze haaien verscheurden de Joodse mens.

De Joodse mens werd tot een Nieuw Testamentisch mens. Een nieuw wereldrijk was gekomen. De Joodse mens moest toen de onderwereld in om op zoek te gaan naar de geheimen. De Joodse mens had geen andere keus, want was door deze zeemonsters opgeslokt. Het waren overigens zwart-witte haaien, bijna als haaiachtige vormen van orca’s, maar het waren nog steeds haaien.

Er waren nog steeds missing links, want de mens moest nog terug naar het oer en Orion. Die link wordt vandaag de dag gelegd door de rv-bijbel, de vervangbijbel, want de eerdere bijbel was nog een noodbijbel, als een noodgebouw, waarin de mens nog door vele tunnels moest.

Zo was dat ook in mijn huwelijk. We kwamen in Beth Yeshua, waar we ons thuis voelden, maar toch miste er iets. We waren op een zeilschip, maar plotseling werden wij omringd door de haaien, en wij werden verscheurd, en ons huwelijk. Ik vond het cassette bandje van de Joodse muziek waar we toendertijd naar luisterden terug gisteren, met behulp van een droom, maar de haaien vielen direct weer aan met iets. Ze willen niet loslaten. We zullen dus dieper moeten gaan. Op naar de vierde preview.

Deze haaien van het Nieuwe Testament willen niet loslaten. Ze gaan door tot het bittere einde. Daarom moet de volledige rv-bijbel komen. Op naar het opvangcentrum van tante Sjaan.

Uitgave : RPF

DE PSYCHOLOGIE VAN DE EINDELOZE WINKELSTRAAT – deel 1

Het was een eindeloze straat,
Een winkelstraat, in de grootste stad van de wereld,
En een jongen slenterde daar eindeloos,
Hij kwam nooit ergens aan,
Ging geen winkel binnen

Hij was op weg naar de haven,
Hij was op weg naar een boot,
Aan de eindeloze zee

Maar onderweg kwam hij iemand tegen met wie hij een eindeloos gesprek had,
Het stopte maar niet,
Maar hij besloot haar mee te nemen,
Naar zijn boot

Ze sloegen een zijstraat in die naar de haven zou leiden,
Maar ook dit was een eindeloze straat,
En hij vroeg zich af of ze ooit bij de haven aan zouden komen,
Maar ja, hij had in ieder geval een eindeloos gesprek

Ze wist hem over te halen met haar mee te gaan naar het eindeloze bos,
En daarvoor sloegen ze weer een zijstraat in,
Maar ja, je raadt het al : die zijstraat was ook eindeloos

Hoe lang duurt het nog ? vroeg hij telkens.
Uit haar tas haalde ze een boek wat eindeloos was.
'Alles is hier eindeloos, hè ?' vroeg hij.
'Maar zo'n eindeloos boek kan ik toch niet allemaal gaan lezen ?
Ik heb genoeg aan dit eindeloze gesprek met jou.'

'Oh, ik moet nog wat even doen,' zei ze.
Toen stapte ze een winkel binnen.
Hij volgde haar.
'Nee, even buiten blijven,' zei ze.
'Ik ben zo terug.'
Maar ze bleef eindeloos weg,
En toen is hij naar binnen gegaan.
Hij keek zijn ogen uit.
Het was een eindeloze winkel.
Ze was hier vast en zeker verdwaald,
Dat kon niet anders.

En ook hij begon te dwalen en te dwalen,
In deze eindeloze winkel.
Na heel lang dwalen kwam hij de winkelier tegen.
De winkelier omhelsde hem.
'Oh, zo lang niemand gezien,
Ik was verdwaald in mijn eigen winkel.
Eindelijk iemand gevonden,'
zei de winkelier.

'Ik ben mijn vriendin kwijt met wie ik een eindeloos gesprek had,' zei de jongen.
'Geeft niet, geeft niet,' zei de winkelier.
'Die komt wel weer terecht.'
'Maar hoe dan ?' vroeg de jongen.

'Nou,' zei de winkelier, 'alles wordt hier verkocht, ook wij, dus ze komt wel weer terecht.'

'Dat is een hele opluchting,' zei de jongen. 'Kan ik haar dan nu kopen ?'

'Het kost eindeloos veel,' zei de winkelier.

'Maar het is mijn vriendin,' zei de jongen, 'we waren op weg naar het eindeloze bos.'

'Allemaal eindeloos duur,' zei de winkelier.

'Een vreemde bedoening dan,' zei de jongen. 'Ik wil hier weg.'

'We kunnen niet weg,' zei de winkelier.

'Dus we moeten wachten totdat we gekocht worden ?' vroeg de jongen.

'Ik vrees van wel,' zei de winkelier.

'Maar wie hebben eindeloos geld daarvoor dan ?' vroeg de jongen.

'De eindelozen,' zei de winkelier.

'Wie zijn dat ?' vroeg de jongen.

'Ik zal het je wel even laten zien,' zei de winkelier.
Hij haalde uit zijn tas een boek tevoorschijn. Het was een eindeloos boek.
'Dat boek ken ik,' zei de jongen.
'Heb je het gelezen ?' vroeg de winkelier.

'Eh nee,' zei de jongen, 'ik was met iemand in gesprek.'

'Sufferd !' riep de winkelier.

'Wat nu ?' vroeg de jongen. 'Het lijkt hier wel een gevangenis.'

'Dat is het ook !' foeterde de winkelier.
'Wat dacht je dat het anders was ?'

'Een winkel ?' zei de jongen.

'Wat is dat voor oneindeloos gezwets !' foeterde de winkelier.

'Maar wat nu dan ?' vroeg de jongen.

'Wachten op de eindeloze trein,' zei de winkelier.

'Komt die hier ook ?' vroeg de jongen.

'Nee, hier niet,' zei de winkelier.

'Maar wat hebben we er dan aan ?' vroeg de jongen.

'Dan moet je het boek lezen !' foeterde de winkelier, terwijl hij het boek in de handen van de jongen drukte. Toen liep de winkelier boos weg. 'Zorg dat je niet nog een keer verdwaalt !' riep de jongen hem na.

Toen begon de jongen maar met lezen.
'Wel verdraaid !' riep de jongen. 'Die taal versta ik niet !'

Na uren dwalen kwam hij het meisje weer tegen.

'En ?' vroeg het meisje.

'En wat ?' vroeg de jongen.

'Heb je het eindeloze boek gevonden ?' vroeg het meisje.

'Ja,' zei de jongen. 'Ik kreeg het van de winkelier, maar het is in een andere taal.'

Het meisje begon te lachen. 'Dan had je het boek maar van mij moeten aannemen, want dat was in jouw taal. Maar nee, je wilde liever met me praten. Snapte je dan niet waar eindeloze gesprekken met meisjes naartoe zouden kunnen leiden ?'

'Ik snap het nu,' zei de jongen. 'Het leidt nergens toe. Mag ik dan nu het boek ?'

Het meisje stak toen haar tong uit. 'Nee,' zei ze, en draaide zich toen om en rende weg.

'Kom terug !' riep de jongen. 'Dus ik zit in een gevangenis omdat ik een bepaald boek niet heb gelezen, en dat boek wordt nu ook nog eens van me afgehouden ? Wat een zotte bedoening is dit ?'

Uit : Joegoslavische Kettingbrieven,
uitgave : coab
